

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 74 PŽ-412/2021-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Raoula Dubravca, predsjednika vijeća, Draženke Deladio, suca izvjestitelja i Ane Cvitković, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja ZAGREBAČKA BANKA d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, kojeg zastupa punomoćnik Sanja Porobija, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Porobija & Porobija d.o.o. Zagreb, protiv tuženika TURIST TRIP d.o.o. „u stečaju“, Karlovac, Perivoj Slobode 10, OIB 70528280264, kojeg zastupa punomoćnik Diana Kristina Miškulin Novak, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Marković i partneri d.o.o. Zagreb, radi utvrđenja postojanja novčane tražbine, v.p.s. 10.000,00 kn, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1705/2017 od 27. studenog 2020., ispravljenoj rješenjem tog suda poslovni broj P-1705/2017 od 9. prosinca 2020., u sjednici vijeća održanoj 8. studenog 2021.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovana tuženikova žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1705/2017 od 27. studenog 2020. u točki II. njezine izreke u dijelu kojim se utvrđuje da postoji tražbina Zagrebačke banke d.d. Zagreb, III. višeg isplatnog reda prema tuženiku TURIST TRIP d.o.o. „u stečaju“, Karlovac, u iznosu od 134.494.513,32 kn s osnove Ugovora o izdavanju garancije na CHF 4.000.000,00 kn od 15. svibnja 1989. i Dodatka od 5. srpnja 1990., Ugovora o izdavanju garancije na ITL 3.000.000.000,00 od 15. svibnja 1989. i Dodatka br. 1. od 18. listopada 1990., Ugovora o otvaranju akreditiva s odloženim polaganjem dinarskog pokrića na USD 360.000,00 od 28. ožujka 1991. i Ugovora o kratkoročnom kreditu na 7.000.000,00 DIN. od 15. studenog 1990., I. Dodatka od 17. siječnja 1991., II. Dodatka od 18. travnja 1991. i III. Dodatka od 9. svibnja 1991.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1705/2017 od 27. studenog 2020. u dijelu točke II. i u točki III. njezine izreke i sudi:

1. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev da se utvrdi postojanje tražbine tužitelja trećeg višeg isplatnog reda prema tuženiku u iznosu od 540.872.811,40 kn (petmilijunaosamstosedamdesetdvijetisućeosamstojedanaest kuna i četrdeset lipa).

2. Svaka stranka snosi svoje troškove parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Prvostupanjskom presudom ispravljenoj rješenjem prvostupanjskog suda od 9. prosinca 2020. (dalje: pobijana presuda) u pobijanim točkama II. i III. njezine izreke, Trgovački sud u Zagrebu utvrdio je da postoji tražbina tužitelja u iznosu od 675.367.324,72 kn kao tražbina III. višeg isplatnog reda s osnove: Ugovora o izdavanju garancije na CHF 4.000.000,00 kn od 15. svibnja 1989. i Dodatka od 5. srpnja 1990., Ugovora o izdavanju garancije na 8.500.000,00 DEM od 1. lipnja 1990., Ugovora o izdavanju garancije na 3.000.000.000,00 ITL od 15. svibnja 1989. i Dodataka br. 1. od 18. listopada 1990., Ugovora o otvaranju akreditiva s odloženim polaganjem dinarskog pokrića na 360.000,00 USD od 28. ožujka 1991. i Ugovora o kratkoročnom kreditu na 7.000.000,00 DIN. od 15. studenog 1990., I. Dodatka od 17. siječnja 1991., II. Dodatka od 18. travnja 1991. i III. Dodatka od 9. svibnja 1991., kako je označeno u prijavi potraživanja u stečajnom postupku nad tuženikom od 21. srpnja 2000. (točka II. izreke pobijane presude). U pobijanoj točki III. izreke prvostupanjske presude naloženo je tuženiku nadoknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 84.764,87 kn.

2. Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostupanjski sud tako odlučio nakon izvedenog dokaznog postupka u kojem je pregledao isprave priložene u spis, saslušao stečajnog upravitelja tuženika i izveo dva financijsko-knjigovodstvena vještačenja te utvrdio da je tužitelj dokazao osnovanost svoje tražbine III. višeg isplatnog reda, a visina tražbine je utvrđena izračunom iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za financije Ljupka Omazića od 27. studenog 2018. Odluka se temelji na odredbama članka 749., članka 1083. i članka 1087. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 3/94, 7/96, 112/99; dalje: ZOO/91), članka 2. i članka 3. Zakona o zateznim kamatama („Narodne novine“ broj 28/96; dalje: ZZK/96). Rješenje o vrijednosti predmeta spora od 16. listopada 2020. u iznosu od 10.000,00 kn prvostupanjski sud temelji na odredbi članka 180. stavka 2. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99; dalje: SZ/99), a na temelju iskaza stečajnog upravitelja tuženika da stečajna masa tuženika nije dostatna ni za pokriće troškova stečajnog postupka. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. i članka 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 70/19; dalje: ZPP) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 91/04, 3/05, 59/07, 148/09, 142/12; dalje: Tbr...OT).

3. Tuženik sadržajno pobija prvostupanjsku presudu u točkama II. i III. njezine izreke i rješenje o određivanju vrijednosti predmeta spora od 16. listopada 2020., zbog svih žalbenih razloga. Smatra da je ostvaren žalbeni razlog iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a i da je činjenično stanje pogrešno utvrđeno zato što iz priloženih dokaza proizlazi da je tužitelj vršio plaćanja korisniku bankarskih garancija nakon isteka njihovih važenja, da tužitelj nije dokazao naknade za bankarske usluge koje potražuje niti troškove nabave deviza. Smatra da je nalaz i mišljenje sudskog vještaka izrađen na nepotpunoj dokumentaciji, da se obračun zakonskih zateznih kamata vrši na temelju zelenaških kamata. Smatra da je rješenjem o određivanju

vrijednosti predmeta spora od 16. listopada 2020. povrijeđena odredba iz članka 40. stavka 3. ZPP-a. Predlaže pobijano rješenje preinačiti i odrediti vrijednost predmeta spora u iznosu od 675.237.324,72 kn ili ga ukinuti. Predlaže prvostupanjsku presudu u pobijanom dijelu preinačiti i odbiti tužbeni zahtjev ili ju ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Zahtijeva naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 156.000,00 kn.

4. U odgovoru na žalbu tužitelj ističe da je žalba neosnovana i predlaže da se odbije, a prvostupanjska presuda u pobijanom dijelu potvrdi. Zahtijeva naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 125.000,00 kn.

5. Žalba je djelomično osnovana.

6. Prvostupanjska presuda u pobijanom dijelu ispitana je sukladno odredbi članka 365. ZPP-a pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. tog Zakona i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

7. Djelomično je osnovan žalbeni razlog iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a zato što prvostupanjska presuda djelomično proturječi razlozima presude, djelomično nema razloga o odlučnim činjenicama i djelomično o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih isprava.

8. Sukladno odredbi članka 373.a ZPP-a, ovaj sud može donijeti odluku u predmetnoj pravnoj stvari.

9. Prvostupanjski sud je u točki II. izreke prvostupanjske presude utvrdio osnovanom tražbinu tužitelja prema tuženiku u III. višem isplatnom redu u iznosu od 675.367.324,72 kn, a u obrazloženju pobijane presude prvostupanjski sud navodi da je u cijelosti prihvatio izračun iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Ljupka Omazića iz Omazić d.o.o. Zagreb. U nalazu i mišljenju Omazić d.o.o. Zagreb koji je zaprimljen na prvostupanjskom sudu 27. studenog 2018., proizlazi da ukupno tužiteljevo potraživanje prema tuženiku iznosi 251.079.796,15 kn, a ne iznos od 675.367.324,72 kn, koji je prvostupanjski sud prihvatio kao osnovan. Prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude nije naveo razloge zašto je prihvatio tužbeni zahtjev i za iznos od 424.287.528,57 kn pa prvostupanjska presuda u tom dijelu proturječi razlozima presude, čime je ostvaren žalbeni razlog iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a.

10. Predmet tužbenog zahtjeva je utvrđenje tužiteljeve tražbine III. višeg isplatnog reda prema tuženiku u ukupnom iznosu od 675.367.324,72 kn iz pet ugovora sklopljenih između tužitelja i pravnog prednika tuženika TEXTIL import-export Zagreb i to:

1. Ugovor o izdavanju garancije od 15. svibnja 1989. s Dodatkom od 5. srpnja 1990. u iznosu od 4.000.000,00 CHF, na temelju kojeg je tužitelj 17. srpnja 1990. izdao bankarsku garanciju LHB Internationale Handelsbank AG, Frankfurt/nM (dalje:

LHB banka) broj 4424-1-07619 za kredit odobren Intex-trading AG, Zurich u iznosu od 4.562.000,00 DEM, koja vrijedi do 18. srpnja 1991.,

2. Ugovora o izdavanju garancije od 15. svibnja 1989. u iznosu od 3.000.000.000,00 ITL na temelju kojeg je tužitelj 16. studenog 1990. izdao bankarsku garanciju LHB broj 4424-3-07819 za kredit odobren Bematex S.p.A. Milano u iznosu od 4.092.000,00 DEM, koja vrijedi do 16. studenog 1990.

3. Ugovora o izdavanju garancije od 1. lipnja 1990. u iznosu od 8.500.000,00 DEM na temelju kojeg je tužitelj 11. lipnja 1990. izdao bankarsku garanciju broj 4424-2-07561 LHB banci za kredit odobren Ecotex GmbH München u iznosu od 8.500.000,00 DEM, koja vrijedi do 11. lipnja 1991.,

4. Ugovora o otvaranju akreditiva s odgođenim polaganjem dinarskog pokrića broj 010200/42 od 28. ožujka 1991. na 360.000,00 USD

5. Ugovora o kratkoročnom kreditu broj 703771 od 15. studenog 1990. s Dodacima od 17. siječnja 1991., 18. travnja 1991. i 9. svibnja 1991. u iznosu od 60.000.000,00 DIN s dospijećem 30. lipnja 1991.

Tužitelj zahtijeva i utvrđenje tražbine na ime naknade za bankarske usluge po kreditnim partijama 15100, 15101, 15104, 15410, 15105, 15432 i 15003 na dan 26. studenog 1991.

Tuženik je osporio tužbeni zahtjev u cijelosti.

11. Pasivna legitimacija tuženika proizlazi i iz Potvrde Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj R3-1326/99 od 16. prosinca 1999. (str. 361. spisa). Pripajanjem društva Textil import-export d.d. Zagreb, TURIST TRIPu d.o.o. Karlovac, TURIST TRIP d.o.o. Karlovac postao je univerzalni pravni sljednik pripojenog društva.

12. Nad tuženikom je otvoren stečajni postupak rješenjem Trgovačkog suda u Karlovcu poslovni broj St-2/00 od 21. lipnja 2000. Tužitelj je podnescima od 21. srpnja 2000. i 8. kolovoza 2000. podnio prijavu svog potraživanja iz predmetnih ugovora u ukupnom iznosu od 675.367.324,72 kn od čega se iznos od 14.921.617,82 kn odnosi na neplaćene glavnice navedenih ugovora, a iznos od 660.445.706,90 kn na obračunate zakonske zatezne kamate na navedenu glavicu do 21. lipnja 2000. Rješenjem Trgovačkog suda u Karlovcu poslovni broj St-2/00 od 30. studenog 2001. osporena je tužiteljeva prijavljena tražbina. Konačni tužbeni zahtjev tužitelj postavlja podneskom od 26. srpnja 2012.

13. Na matematički izračun iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za financije i knjigovodstvo Ljupka Omazića (Omazić d.o.o. Zagreb) koji je zaprimljen na prvostupanjskom sudu 27. studenog 2018., stranke nisu imale primjedbe već su prigovarale nekim osnovama. Tužitelj je tvrdio da je zakonske zatezne kamate na utužene glavnice valjalo izračunati primjenom komformne metode za cijelo prijavljeno razdoblje: od dospijeća pojedinih glavnica do dana otvaranja stečajnog postupka (21. lipnja 2000.), a tuženik je prigovarao da je tužitelj neosnovano zahtijevao utvrđenje potraživanja na temelju sklopljenih ugovora o izdavanju predmetnih garancija zato što je tužitelj vršio isplate po garancijama nakon isteka roka njihovog važenja, da tužitelj neosnovano zahtijeva tečajne razlike po izvršenim isplatama zato što ih nije dokazao te da nije dokazao osnovanost potraživanja za predmetne bankarske naknade.

14. Tuženik navedene prigovore ističe i u žalbi.

15. Osnovano tuženik u žalbi i tijekom prvostupanjskog postupka ističe da tužitelj nije dokazao da je LHB banka kao korisnik garancije broj 4424-2-07561 (koja je izdana na temelju Ugovora o izdavanju garancije od 1. lipnja 1990.) u roku važenja garancije – do 11. lipnja 1991., podnijela zahtjev za plaćanje po toj garanciji. U članku 3. Ugovora o izdavanju garancije od 1. lipnja 1990. (str. 464. spisa) stranke su ugovorile da će tužitelj kao izdavatelj garancije osnovanost zahtjeva korisnika garancije za isplatu garantiranog iznosa procjenjivati isključivo na temelju uvjeta navedenih u garanciji. U garanciji broj 4424-2-07561 od 11. lipnja 1990. (str. 639. spisa) navedeno je da garancija prestaje ako najkasnije do 11. lipnja 1991. tužitelj ne primi zahtjev za plaćanje (od korisnika garancije). Tužitelj nije dokazao da je korisnik navedene garancije podnio zahtjev za plaćanje po toj garanciji do 11. lipnja 1991. Najranije poziv za plaćanje datira od 16. kolovoza 1991. kada je predmetna garancija prestala. Tužitelj nije dokazao da je navedena garancija bila produžena. Priloženi dopis LHB banke od 16. kolovoza 1991. tužitelju (str. 1887. spisa) nije dokaz da su stranke sklopile Dodatak Ugovoru o izdavanju garancije od 1. lipnja 1990. Uz dopis LHB banke od 16. kolovoza 1991. nije priložen dopis o prolongaciji predmetne garancije tako da isplata po pozivu nakon isteka roka važenja garancije ne pada na teret tuženika pa je tužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na utvrđenje potraživanja po toj garanciji neosnovan sukladno odredbama članka 751. stavka 1. i članka 1083. ZOO/91.

16. Osnovano tuženik u žalbi i tijekom prvostupanjskog postupka ističe da tužitelj nije dokazao osnovanost svoga potraživanja koje se odnosi na tečajne razlike pri izvršenim uplatama po garanciji broj 4424-3-07819 od 16. studenog 1990. (izdana na temelju Ugovora o izdavanju garancije 15. svibnja 1989. na iznos od 3.000.000.000,00 ITL) i broj 4424-2-07619 od 17. srpnja 1990. (izdana na temelju Ugovora o izdavanju garancije od 15. svibnja 1989. na iznos od 4.000.000,00 CHF i prvom Dodatku tom Ugovoru od 5. srpnja 1990.). Tuženik je osporavao ta potraživanja, a tužitelj nije dokazao osnovanost i visinu tih troškova. Tužitelju je obračunat interni prodajni tečaj za nabavu deviza, koji bi trebao sadržavati troškove pribave deviza, a tužitelj nije dokazao na što bi se odnosili utuženi troškovi pribave deviza sa zakonskim zateznim kamatama. Prvostupanjski sud je u obrazloženju pobijane presude naveo da tužitelj nije dostavio dokumentaciju na temelju koje su obračunate tečajne razlike, ali nije obrazložio zašto je prihvatio tužbeni zahtjev i u tom dijelu. Budući da tužbeni zahtjev u navedenom dijelu nije dokazan, valjalo ga je u tom dijelu odbiti.

17. Osnovano tuženik u žalbi i tijekom prvostupanjskog postupka navodi da tužitelj nije dokazao osnovu i visinu utužene naknade za bankarske usluge sa zakonskim zateznim kamatama. Tužitelj zahtijeva utvrđenje osnovanosti bankarskih naknada po kreditnim partijama 15100, 15101, 15104, 15410, 15105, 15432 i 15003. Međutim, nije dokazao o kojim se naknadama radi i nije dokazao visinu tih naknada. Stoga je i u tom dijelu valjalo odbiti tužbeni zahtjev.

18. Neosnovano tuženik u žalbi i tijekom prvostupanjskog postupka tvrdi da je tužitelj vršio plaćanja korisniku garancije broj 4424-2-07619 od 17. srpnja 1990. i broj

4424-3-07819 od 16. studenog 1990. protivno izdanim garancijama odnosno nakon isteka važenja garancija.

19. Garancija broj 4424-2-07619 od 17. srpnja 1990. izdana je temeljem Ugovora o izdavanju garancije od 15. svibnja 1989. i Dodatka tom Ugovoru od 5. srpnja 1990. Odredbom članka 3. Ugovora propisano je da tužitelj osnovanost zahtjeva korisnika garancije procjenjuje isključivo na temelju uvjeta navedenih u garanciji. U tekstu Garancije broj 4424-2-07619 navedeno je da Garancija prestaje važiti 18. srpnja 1991. To znači da je do toga datuma korisnik garancije trebao podnijeti zahtjev za naplatu po garanciji. Iz priloženog dopisa LHB banke od 18. srpnja 1991. (str. 672. spisa) proizlazi da je korisnik garancije tog dana, dakle pravovremeno, podnio zahtjev za plaćanje po toj Garanciji. Činjenica da je tužitelj po tom pozivu plaćao i nakon 18. srpnja 1991. ne znači da korisnik garancije nije pravodobno podnio zahtjev za plaćanje.

20. Garancija broj 4424-3-07819 od 6. studenog 1990. izdana na temelju Ugovora o izdavanju garancije 15. svibnja 1989. na iznos od 3.000.000.000,00 ITL ili druge protuvrijednosti. U članku 3. tog Ugovora također je propisano da će tužitelj osnovanost zahtjeva za isplatu procjenjivati isključivo na temelju uvjeta navedenih u garanciji. U Garanciji broj 4424-3-07819 od 16. studenog 1990. navedeno je da garancija vrijedi do 16. studenog 1991. Iz priloženih dopisa LHB banke tužitelju od 1. i 2. listopada 1991. (str. 696. i 698. spisa) proizlazi da je korisnik bankarske garancije pravovremeno podnio zahtjev za naplatu po toj garanciji. Eventualne kasnije uplate od strane tužitelja korisniku garancije ne znači da korisnik bankarske garancije nije pravovremeno podnio zahtjev za isplatu.

21. Neosnovano tuženik u žalbi navodi da stalni sudski vještak za financije i knjigovodstvo nije pravilno obračunao zakonsku zateznu kamatu. Zakonske zatezne kamate obračunate su sukladno odredbi članka 277. stavka 1. ZOO/91 i Uredbi o visini stope zatezne kamate („Narodne novine“ broj 22/94). Komformni način obračun zakonskih zateznih kamata primjenjuje se do 31. ožujka 1994., a proporcionalni obračun od 1. travnja 1994. Takav obračun temelji se i na pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice Građanskog odjela od 21. studenog 2019. Stoga su neosnovani tuženikovi navodi da se radi o zelenaškim kamatama.

22. Neosnovan je žalbeni razlog iz članka 354. stavka 1. ZPP-a za koji tuženik tvrdi da je ostvaren donošenjem rješenja o vrijednosti predmeta spora od 16. listopada 2020. Tuženik smatra da je pogrešno primijenjena odredba članka 40. stavka 3. ZPP-a. Predmetno rješenje temelji se na odredbi članka 40. stavka 4. ZPP i članka 180. stavka 2. SZ/99.

23. Tuženik u žalbi ne navodi razloge pobijanja prvostupanjske presude u dijelu koji se odnosi na utvrđenje osnovanosti tužiteljevog potraživanja prema tuženiku koje se temelji na Ugovoru o otvaranju akreditiva s odloženim polaganjem dinarskog pokrića od 28. ožujka 1991. i Ugovora o kratkoročnom kreditu od 15. studenog 1990. s dodacima. Prvostupanjski sud je utvrdio osnovanost potraživanja tužitelja iz navedenih Ugovora sukladno izračunu stalnog sudskog vještaka za

financije i knjigovodstvo iz nalaza i mišljenja zaprimljenog na prvostupanjskom sudu 27. studenog 2018.

24. Slijedom iznesenog tužiteljeva osnovana potraživanja su:

1. temeljem Ugovora o izdavanju garancije 15. svibnja 1989. i Garancije broj 4424-1-07619 od 17. srpnja 1990.: glavnica u iznosu od 62.708,71 kn (str. 1893. spisa), i zakonske zatezne kamate na tu glavicu u iznosu od 24.008.362,87 kn (str. 1899.-1909. spisa), što ukupno iznosi 24.071.071,58 kn,

2. temeljem Ugovora o izdavanju garancije 15. svibnja 1989. i Garancije broj 4424-3-07819 od 16. studenog 1990.: glavnica u iznosu od 248.181,17 kn (str. 1895. spisa) i zakonske zatezne kamate u iznosu od 88.715.788,16 kn (str. 1927.-1934. spisa), što ukupno iznosi 88.963.969,33 kn,

3. temeljem Ugovora o otvaranju akreditiva s odloženim polaganjem dinarskog pokrića od 28. ožujka 1991.: glavnica u iznosu od 1.131,78 kn (str. 1896. spisa) i zakonske zatezne kamate u iznos od 443.737,97 kn (str. 1938.-1939. spisa), što ukupno iznosi 444.869,75 kn i

4. temeljem Ugovora o kratkoročnom kreditu od 15. studenog 1990. s I., II. i III. Dodatkom: glavnica u iznosu od 48.797,81 kn (str. 1896. spisa) i zakonske zatezne kamate u iznosu od 20.965.804,85 kn (str. 1939.-1940. spisa), što ukupno iznosi 21.014.602,66 kn.

25. Osnovana tužiteljeva tražbina III. višeg isplatnog reda prema tuženiku iznosi ukupno 134.494.513,32 kn, za koji iznos je valjalo žalbu odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu u točki II. njezine izreke.

26. Tužitelj je zahtijevao utvrđenje postojanja svoje tražbine prema tuženiku u iznosu od 675.367.324,72 kn pa je neosnovan tužbeni zahtjev kojim se utvrđuje postojanje njegove tražbine prema tuženiku u daljnjem iznosu od 540.872.811,40 kn. Za taj iznos prvostupanjsku presudu u pobijanoj točki II. njezine izreke valjalo je preinačiti i odbiti tužbeni zahtjev.

27. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi članka 166. stavaka 1. i 2. ZPP-a u vezi s odredbom članka 154. stavka 4. ZPP-a. U predmetnoj pravnoj stvari stranke su djelomično i podjednako uspjele u sporu: tužitelj je uspio s tužbenim zahtjevom u dijelu kojim se utvrđuje osnovanost njegove tražbine prema tuženiku iz četiri od pet predmetnih ugovora, ali je tuženik više uspio u dijelu koji se odnosi na visinu potraživanja iz predmetnih ugovora čija se osnovanost trebala utvrditi u predmetnoj parnici.

Zagreb, 8. studenog 2021.

Predsjednik vijeća
Raoul Dubravec

Broj zapisa: **eb301-c2265**

Kontrolni broj: **0a42b-e90b1-54239**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=RAOUL DUBRAVEC, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.